

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/54/2016
Identifikačné číslo spisu: 2014200882
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200882.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: MVDr. P. A., bytom H. XXX, zastúpeného Mgr. Silviou Kaveschánovou, advokátkou, so sídlom Trnavská cesta 104, Bratislava, proti žalovanému: Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, Bratislava, zastúpenému spoločnosťou Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 7/2013/Pr z 11. septembra 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/98/2014-56 z 2. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/98/2014-56 z 2. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 151,58 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 20S/98/2014-56 z 2. februára 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 7/2013/Pr z 11. septembra 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 70 eur a v trovách právneho zastúpenia v sume 526,25 eur.

Rozhodnutím č. 7/2013/Pr zo dňa 11. septembra 2014 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Disciplinárneho senátu Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky č. 7/2013/DS zo 14. mája 2014, ktorým bol žalobca uznaný za vinného pre porušenie § 9 ods. 2 písm. a) a c) zákona č. 442/2004 Z. z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z. z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 442/2004 Z. z.“) z dôvodu, že ako člen komory

nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko v dňoch 4. až 6. apríla 2013 pri suke sťažovateľky A. V. nevykonával odborne ľavostrannú parciálnu mastektómiu a pooperačnú starostlivosť s ňou súvisiacu a nevedel evidenciu o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z., za ktoré mu bolo uložené disciplinárne opatrenie podľa § 21 ods. 2 písm. b) zákona č. 442/2004 Z. z. a § 3 písm. b) prvej časti disciplinárneho poriadku stanov komory, a to pokuta vo výške 995 eur.

Krajský súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, napadnuté rozhodnutie žalovaného v časti určenia výšky pokuty nie je náležitým spôsobom odôvodnené a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobcu, a to najmä v súvislosti so zistením skutočného stavu veci, keď žalobca spochybňoval správnosť záverov o porušení povinnosti spočívajúcej v tom, že nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne. Nedostatok dôvodov rozhodnutia spočíva podľa krajského súdu v nedostatku dôvodov skutkových a je takou vadou, ktorá bráni súdu vecnému preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Krajský súd zdôraznil, že povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia, pričom zistenie úplného a presného stavu veci je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia. Správne orgány rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci a bez zadováženia objektívnych podkladov pre rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu v konaní je potrebné vypočúť sťažovateľku a MVDr. Q., voči ktorému tiež smerovala sťažnosť a ktorý sa podieľal na pooperačnej starostlivosti psa.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v samotnom disciplinárnom poriadku (šiesta časť § 8 DP) je ustanovené, že ak je pre náležité objasnenie veci potrebné vykonať ďalšie úkony, urobí disciplinárny senát príslušné opatrenie, čo aj sám učinil, avšak ho nerealizoval. Pokiaľ by aj žalovaný považoval vykonanie ďalšieho dokazovania za nedôvodné, bolo potrebné, aby v rozhodnutí boli uvedené skutočnosti, ktoré ho k takémuto rozhodnutiu viedli.

Pokiaľ išlo o samotnú uloženie sankcie, krajský súd uviedol, že nestačí, ak je sankcia uložená v zákonom rozmedzí, ale správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré viedli k uloženiu sankcie. Rozhodnutie správneho orgánu musí byť aj v časti určenia výšky sankcie dostatočným spôsobom odôvodnené v nadväznosti na konkrétne zistené skutočnosti, aby bolo z odôvodnenia zrejmé, v akých mantineloch sa pri svojom rozhodovaní príslušný orgán pohyboval, ktoré skutočnosti zohľadnil.

Podľa krajského súdu žalovaný, resp. disciplinárny senát procesne pochybil aj v tom, že uložil žalobcovi, aby na disciplinárne pojednávanie zabezpečil účasť svedka MVDr. Q., čo nemožno považovať za štandardný a správny procesný postup.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania. Žalovaný nesúhlasil so záverom krajského súdu o nedostatočne zistenom skutkovom stave a poukázal na to, že neodbornosť vykonania súkromných veterinárnych činností žalobcu jednoznačne preukázal nielen odborný posudok (lekárska expertíza), ale aj priznanie samotného žalobcu pri jeho výsluchu dňa 14. mája 2014. Žalovaný v odvolaní poukázal na skutky, pre ktoré bol proti žalobcovi podaný návrh za začatie disciplinárneho konania a na vyjadrenia žalobcu zo dňa 14. mája 2014 k týmto skutkom.

K záverom krajského súdu ohľadne nutnosti vypočutia svedkov - sťažovateľky a MVDr. Q. - žalovaný uviedol, že po pojednávaní dňa 23. januára 2014, kde sa žalobca k veci takmer vôbec nevyjadril, namietal oprávnenosť sťažnosti, spochybnil nálezy dozornej komisie, ako aj fotodokumentáciu vyhotovenú MVDr. X., disciplinárny senát (prvostupňový orgán žalovaného) rozhodol o vypočutí sťažovateľky, MVDr. Q. a MVDr. X.. Na pojednávaní dňa 14. mája 2014 sa však žalobca k obvineniam priznal, a preto disciplinárny senát rozhodol, že vypočutie sťažovateľky a MVDr. Q. nie sú potrebné.

Výpoveďou žalobcu sa nedala odstrániť jeho námietka ohľadne fotodokumentácie, preto bol MVDr. X. vypočutý. Žalovaný tiež poukázal na to, že v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu disciplinárneho senátu žalobca nevypočutie svedkov (sťažovateľky a MVDr. Q.) nenamietal a rovnako nenamietal ani samotné uznesenie disciplinárneho senátu o tom, že tieto dôkazy nevykoná, pričom toto uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní, na ktorom bol prítomný.

K odôvodneniu výšky uloženej pokuty žalovaný uviedol, že výška uloženej pokuty je primeraná rozsahu porušenia povinností žalobcu. Žalovaný nemá právo na zisťovanie výšky príjmu veterinárneho lekára, nemôže sankciu odvodzovať od ceny veterinárneho úkonu ani od hodnoty zvierat'a či spôsobenej škody, preto sa zaoberá iba zákonom danými kritériami a zákonom možným rozsahom uloženia sankcie. Disciplinárny senát žalovaného dostatočne podrobne odôvodnil výšku uloženej pokuty, ktorá neprekračuje zákonný rámec a odráža závažnosť pochybenia žalobcu.

Vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave, ktorý podľa jeho názoru vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu a rovnako aj vec správne právne posúdil. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t. j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného o uložení disciplinárneho opatrenia - pokuty vo výške 995 eur - za neodborné vykonanie súkromných veterinárnych činností (§ 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 442/2004 Z. z.) a za nevedenie evidencie o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti (§ 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 442/2004 Z. z.). Neodborné vykonanie súkromných veterinárnych činností spočívalo v tom, že v dňoch 4. až 6. apríla 2013 pri suke sťažovateľky A. V. žalobca nevykonal odborne ľavostrannú parciálnu mastektómiu a pooperačnú starostlivosť s ňou súvisiacu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. a) a c) zákona č. 442/2004 Z. z. súkromný veterinárny lekár okrem povinností uvedených v osobitnom predpise je povinný

- a) vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydá komora,
- c) viesť evidenciu o vykonávaní súkromných veterinárnych činností.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. disciplinárnym previnením člena komory je porušenie povinností, ktoré ustanovil tento zákon alebo porušenie zásad etiky súkromného veterinárneho lekára, ak nejde o trestný čin.

Podľa § 21 ods. 2 písm. b) zákona č. 442/2004 Z. z. za porušenie povinností uvedených v § 9 ods. 2 a 3 a zásad etiky súkromného veterinárneho lekára možno členovi komory uložiť niektoré z týchto disciplinárnych opatrení

- a) písomné napomenutie
- b) pokutu až do výšky 30 000 Sk,
- c) vyčiarknutie z registra až na dobu päť rokov.

Na základe rozhodnutia Rady Európskej únie č. 2008/608/ES z 8. júla 2008 v spojení s nariadením Rady (ES) č. 693/2008 z 8. júla 2008, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 974/98, pokiaľ ide o zavedenie eura na Slovensku (Ú. v. EÚ L 195, 24. 7. 2008) a nariadením Rady (ES) č. 694/2008 z 8. júla 2008, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 2866/98, pokiaľ ide o prevodný kurz eura pre Slovensko (Ú. v. EÚ L 195, 24. 7. 2008), Slovenská republika od 1. januára 2009 prijala a zaviedla menu euro, pričom pre zavedenie eura na Slovensku bol záväzný konverzný kurz na úrovni 1 euro = 30,1260 slovenskej koruny.

Podľa § 9 ods. 2 vety prvej zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 659/2007 Z. z.“) peňažné sumy v slovenskej mene, ktoré sú uvedené vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, v rozhodnutiach, opatreniach, osvedčeniach a iných právnych, administratívnych alebo organizačných aktoch súdov, iných štátnych orgánov, orgánov územnej samosprávy, rozhodcovských súdov alebo iných orgánov verejnej moci, v zmluvách a dohodách, ako aj v registroch, evidenciách a iných záznamoch, na účtoch, v ďalších právnych aktoch, návrhoch, oznámeniach a iných právnych úkonoch, v ostatných právnych dokumentoch alebo v iných právnych prostriedkoch vyhotovených v akejkoľvek forme alebo podobe, sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné sumy v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro; to sa nevzťahuje na ustanovenia právnych predpisov o nominálnej hodnote slovenských bankoviek alebo slovenských mincí, na ustanovenia právnych predpisov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré upravujú zmenu peňažných súm zo slovenskej meny na eurá, ani na ustanovenia právnych predpisov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré nie sú aplikovateľné po prechode na euro.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 659/2007 Z. z. na účely súvisiace s prípravou na prechod a prechodom na euro, vrátane duálneho zobrazovania, sa prepočty a premeny všetkých súm zo slovenskej meny na eurá povinne vykonávajú výlučne podľa konverzného kurzu, pravidiel pre zaokrúhľovanie a ďalších pravidiel pre prechod na euro a postupom podľa tohto zákona a osobitných predpisov tak, aby čiastkové výpočty a výsledné prepočty konečných peňažných súm zo slovenskej meny na eurá boli čo najpresnejšie a bez vplyvu na zvýšenie ich reálnej finančnej hodnoty a cenovej úrovne v dôsledku prípravy na prechod a prechodu na euro.

Ako vyplýva z uvedeného, dňom 1. januára 2009, keď Slovenská republika prijala a zaviedla menu euro, sa peňažné sumy uvedené vo všeobecne záväzných právnych predpisoch v slovenskej mene považujú za peňažné sumy v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, a teda pokutu určenú v § 21 ods. 2 písm. b) zákona č. 442/2004 Z. z. maximálnou sumou 30 000 Sk je potrebné považovať za pokutu určenú maximálnou sumou 995,80 eur.

Podľa § 22 ods. 2 vety druhej zákona č. 442/2004 Z. z. rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia musí byť písomné a musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím žalovaného a s predloženým administratívnym spisom dospel najvyšší súd v prejednávanej veci k záveru totožnému so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj postup, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, neboli v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s dôvodmi, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu uvádza nasledovné.

Ako vyplýva z citovaných právnych noriem, povinnosťou žalovaného pred vydaním rozhodnutia bolo zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady. Najvyšší súd tiež zdôrazňuje, že vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Vzhľadom na uvedené potom nemožno považovať postup žalovaného za súladný so zákonom. Najvyšší súd zhodne so záverom krajského súdu konštatuje, že pri zisťovaní skutkového stavu a vykonávaní dôkazov sa žalovaný striktne neriadil zásadami správneho konania a správneho trestania, postup disciplinárneho senátu žalovaného bol zmätočný, čím vyvoláva pochybnosti aj o správnosti ním prijatých skutkových záverov. Ak správny orgán dospel k záveru o potrebe vypočuť svedkov pre náležité objasnenie veci (zápisnica z pojednávania disciplinárneho senátu žalovaného z 23. januára 2014), bolo jeho povinnosťou a v jeho kompetencii týchto svedkov predvolať a vypočuť, a nie zaväzovať žalobcu povinnosťou zabezpečiť účasť svedka na pojednávaní. Najvyšší súd tiež na tomto mieste poznamenáva, že konštatovanie disciplinárneho senátu žalovaného (v upovedomeniach o pojednávaní zo 14. februára 2014 a 9. apríla 2014), že svedka MVDr. F. Q. navrhuje vypočuť žalobca, je v rozpore so zápisnicou z pojednávania disciplinárneho senátu žalovaného z 23. januára 2014, kde takýto návrh žalobcu nie je

zaznamenaný a v ktorej sa výslovne uvádza, že predvolať a vypočúť tohto svedka považuje za potrebné disciplinárny senát.

Najvyšší súd nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že žalobca sa na pojednávaní dňa 14. mája 2014 k obvineniam priznal. Takýmto spôsobom formulované vyjadrenie žalobcu nie je obsahom zápisnice z pojednávania disciplinárneho senátu žalovaného zo 14. mája 2014. Najvyšší súd tiež poukazuje na to, že súčasťou spisu žalovaného nie je výzva žalobcovi na predloženie evidencie o vykonávanie súkromnej veterinárnej činnosti, aj keď sa o tejto výzve zmiňuje disciplinárny senát žalovaného v prvostupňovom rozhodnutí a žalobca bol za nevedenie evidencie sankcionovaný.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie, najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že výška uloženej sankcie nebola v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnená. Ako už uviedol krajský súd, pre naplnenie atribútov zákonnosti nepostačuje len to, ak je sankcia uložená v zákonom stanovenom rozmedzí, ale nevyhnutnou podmienkou zákonnosti je dostatočné a presvedčivé odôvodnenie druhu a výšky zvolenej sankcie, a to na základe konkrétnych okolností, ktoré správny orgán k uloženiu sankcie viedli. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, akým spôsobom sa miera závažnosti porušenia právnych predpisov premietla do druhu a výšky uloženej sankcie. Najvyšší súd pritom nemôže opomenúť skutočnosť, že v prejednávanej veci bola žalobcovi uložená pokuta na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom a z akých závažných dôvodov žalovaný dospel k uloženiu maximálne možnej pokuty.

Ako vyplýva z uvedeného, po oboznámení sa skutkovým stavom a po aplikovaní zákonných ustanovení, ktoré sa na daný skutkový stav viažu, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že Krajský súd v Trnave rozhodol v súlade so zákonom, keď zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP.

Úlohou žalovaného bude postupovať v zmysle vyššie uvedeného, v konaní dbať na dodržanie všetkých zákonných procesných postupov, skutkový stav zistiť spoľahlivo a úplne, a tiež dbať o to, aby konečné rozhodnutie vo veci bolo dostatočne presvedčivé vo svojom odôvodnení.

Na záver ešte považuje najvyšší súd za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sa žalovaný v rozhodnutí odvoláva na predpisy, ktorých text nie je uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, je povinný predložiť ich súdu spolu s administratívnym spisom vzťahujúcim sa na prejednávanú vec.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení § 224 ods. 1 a s 246c ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu priznal, pretože bol v tomto konaní úspešný.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby: vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 9. mája 2016, vo výške 143 eur a podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania právneho úkonu, spolu s prislúchajúcou paušálnou náhradou výdavkov vo výške 8,58 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Celkové trovy poskytnutej právnej pomoci, ktoré v tomto konaní najvyšší súd priznal žalobcovi, predstavujú 151,81 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.